

Homilies

DIUMENGE DE RAMS

Catedral de Vic, 20-3-2016

Commemoració de l'entrada del Senyor a Jerusalem

Hem vingut un any més a la plaça de la Catedral amb palmes i rams a les mans. Ho fem com ho fan avui molts i molts cristians arreu del món, i com també ho han fet generacions i generacions de cristians d'aquesta ciutat de Vic all llarg del temps, al llarg dels segles. (Justament aquest any es compleixen 1.500 anys de la primera notícia d'un bisbe en aquesta seu d'Ausona, el bisbe Cinidi.) Això ho fem perquè un primer dia de la setmana, és a dir, un diumenge, Jesús va entrar a la ciutat de Jerusalem de la manera com ho hem escoltat en l'evangeli que ens acaben de proclamar: Jesús entrà pujat dalt d'un pollí d'ase, i la gent quan el veien encatifaven els llocs per on passava amb els seus mantells, i d'altres tallaven rames dels arbres i els brandaven quan ell passava.

Per què ho feien això? Ells volien expressar la seva admiració envers Jesús. Molts dels qui el seguien el reconeixien com el Messies esperat d'Israel. I és que Jesús havia fet molts signes que manifestaven que en ell hi havia una presència única de Déu. Però hi ha quelcom més: Jesús va entrar a la seva ciutat sabent que hi havia de morir en la creu i de ressuscitar el tercer dia. Per a ell, l'entrada a Jerusalem significava fer un pas endavant i definitiu en el compliment de la voluntat del Pare per salvar la humanitat del poder del pecat i de la mort.

Us demano que mireu la façana de la nostra catedral. Dos elements ens parlen que està passant quelcom especial. I és que, des del desembre passat i fins al novembre d'aquest any, el sant pare Francesc ha concedit a tota l'Església un any sant extraordinari, l'Any de la Misericòrdia. Hi ha dos escrits. El que hi ha a la dreta diu: «Porta Santa», i l'altre, a l'esquerra ens diu: «Misericordiosos com el Pare». Tots dos ens fan saber que aquest any podem trobar el do del gran perdó de Déu. Ell ens perdona els

nostres pecats si humilment els confessem amb cor penedit. Penseu que Déu no es cansa mai de perdonar. Com diu el papa Francesc moltes vegades: «Abans ens cansaríem nosaltres de demanar perdó a Déu, que no pas Déu de perdonar-nos.» No hi ha cap pecat, ni hi ha molts pecats, ni fa massa temps que no m'he confessat; hem de saber que Déu ens espera per acollir-nos i donar-nos el seu perdó, sense fer-nos cap retret. Entrar per la Porta Santa significa acollir la misericòrdia, el perdó gratuït i immerescut de Déu a favor nostre. I en l'altre cartell que posa «Misericordiosos com el Pare», ens recorda que els qui volem rebre el perdó, la misericòrdia de Déu, al nostre torn hem de donar el perdó, l'amor i la misericòrdia a tots els nostres germans, especialment als més necessitats, als qui tenen fam o set, als qui no tenen vestit ni casa, als qui són immigrants, refugiats o forasters. Però també hem de donar la misericòrdia que rebem de Déu als qui necessiten el nostre consell o la nostra correcció, als qui no saben qui és Jesús ni com ens estima i la nostra paraula els pot donar a conèixer un món desconegut. Donar consol als qui sofreixen, atendre els malalts, visitar els presos, pregar pels vius o pels difunts, són també les obres de misericòrdia que hem de viure en aquest Any de la Misericòrdia i sempre.

Comencem la Setmana Santa i una vegada més es farà present la bogeria de Déu que dóna el seu Fill perquè en ell tots els homes tinguem vida i siguem alliberats del poder del pecat i de la mort. El Senyor, una vegada més, un any més, ens diu el mateix que aquella frase que ha aparegut escrita en un autobús que va circulant per la nostra ciutat: «No sé si creus en Déu, però Déu sí que creu en tu.» La Pasqua sempre nova ens torna a fer present la confiança de Déu en nosaltres, en tots i cada un de nosaltres. Ell continua trucant a la porta del nostre cor, perquè la hi obrim. Us dic, amics i germans: «No tingueu por d'obrir les portes a Crist. Ell no ens vol prendre res, sinó que ens ho vol donar tot. Qui confia en ell no quedarà mai defraudat. El seu amor no mor mai!»

Aclamem Jesús, ell és el nostre Salvador i el nostre Rei. Brandeu les palmes i els rams i crideu ben fort: Hosanna a dalt del cel. Beneït sigui Jesús, el rei. Beneït sigui Jesús, el qui ve en nom del Senyor. Hosanna, hosanna!

Sou convidats tots a fer la processó i entrar a la catedral, on celebrarem la santa missa i, en aquesta, escoltarem el relat de la passió i mort de Jesús segons sant Lluc. Ens fixarem sobretot com és de gran la misericòrdia que brolla del cor de Jesús, ell que és, com ens ha dit Francesc, el papa, el rostre de la misericòrdia del Pare.

Missa de passió

Farem bé de posar la nostra mirada, en aquest Any de la Misericòrdia, en els fets de la passió de Jesús que manifesten com n'és, de gran, el cor misericordiós de Déu. Jesús és el rostre de la misericòrdia del Pare. I en la seva Passió i mort es manifesta d'una manera clara aquesta veritat. Sant Lluç és l'evangelista de la misericòrdia. En el seu evangeli presenta les paràboles de Jesús sobre la misericòrdia de Déu: la paràbola de l'ovella perduda, de la dona que perd una moneda petita i la paràbola de les paràboles, la del fill pròdig o del pare misericordiós. Ara, en la seva passió i mort, Jesús no ens parla en paràboles; són els fets mateixos, la seva mirada, les seves paraules, els seus sofriments, la seva mateixa mort els que ens parlen del seu cor misericordiós. L'extraordinari sacrifici de Jesús manifesta la profunditat de l'amor misericordiós de Déu que no torna enrere davant el sofriment i la mort. El pecat havia desdibuixat la imatge de Déu en l'home. La mort, fruit del pecat, estava preparada per a cobrar el seu salari. Però hi ha un amor més fort que el pecat i la mort: l'amor misericordiós de Déu. L'amor de Déu, fidel i entranyable, per la seva criatura va més enllà de l'amor infidel i la traïció consumada, que és el pecat de l'home. El que diu el salm: *La fidelitat i l'amor es trobaran, s'abraçaran la justícia i la pau* (Sl 84), es fa realitat en Crist. La misericòrdia és l'abraçada de la justícia i l'amor. En Crist, rostre de la misericòrdia del Pare, es manifesta plenament l'amor que no mor mai. «Creure en el Fill crucificat significa veure el Pare, significa creure que l'amor és present en el món i que aquest amor és més fort que tota mena de mal, en què l'home, la humanitat, el món són immersos» (St. Joan Pau II, *Dives in misericordia*, 8).

Sentim-nos colpits per la mirada de Jesús a Simó Pere, després que ell l'havia negat tres vegades. Hem escoltat: *En aquell moment, mentre el gall cantava, el Senyor es girà i mirà Pere. Pere es recordà de les paraules que Jesús havia dit... I així que va ser fora va plorar amargament.* Aquesta mateixa mirada és la que ens fa Jesús a nosaltres. Una mirada que no es mai de retret, sinó d'invitació a acollir el seu perdó renovador; ell ens vol portar altra vegada al seu cor, perquè ens vol fer tornar a néixer. Sí, la mirada de Jesús en la seva passió és la invitació a acollir, avui, la misericòrdia de Déu. Simó Pere va negar escandalosament Jesús, però es va deixar perdonar i acollir per la mirada de Jesús. També és semblant el que Jesús diu a les dones de Jerusalem que es compadeixen d'ell. Jesús les invita a la conversió.

Ja en el suplici de la creu, quan és crucificat, dels llavis de Jesús brollen les paraules de perdó envers els seus botxins: *Pare, perdoneu-los, que no saben el que fan*. Jesús no és solament el rostre de l'amor del Pare, el seu cor és el cor del Pare. I, en aquesta hora suprema, del cor li brolla no sols el perdó als qui l'ofenen, als qui el maten, sinó també la disculpa. L'amor misericordiós de Déu sempre cerca aquella esclatxa que fa possible la tornada a ell. Cap pecat, per gran que sigui, no és pas més gran que la misericòrdia de Déu, que estima, espera i perdona. El Senyor ens cerca sempre i ens ofereix el seu perdó. I, al mateix temps, ens ensenya a perdonar els qui ens han ofès. Jesús amb la seva mort no sols ens és mestre de perdó, sinó que també ens fa el do de compartir la seva misericòrdia que fa possible que del nostre cor també brolli la paraula del perdó al germà.

I, en aquesta hora de fort sofriment i màxima feblesa, Jesús obre la porta de la seva misericòrdia a aquell criminal penjat al seu costat. I àdhuc en aquest moment Jesús surt a cercar l'ovella perduda. Aquell criminal amb el qual comparteix el suplici de la creu és objecte de la misericòrdia de Jesús. Jesús havia dit: *Quan seré enlairat damunt la terra, atrauré tothom cap a mi* (Jn 12,32). Aquell lladre va ser atret per Jesús. Va saber reconèixer en aquell crucificat el qui obre les portes de l'eternitat. En l'escàndol i la niciesa de Jesús crucificat va descobrir la saviesa i la força de Déu (cf. 1Co 1,23-24). I el seu cor es va obrir al reconeixement de Jesús i va pronunciar el seu nom, el nom que salva: *Jesús, recordeu-vos de mi, quan arribeu al vostre Regne*. I del cor i dels llavis de Jesús van brollar les paraules de misericòrdia, aquelles paraules que tots voldríem escoltar en el moment culminant de la nostra vida: *T'ho dic amb tota veritat. Avui seràs amb mi al paradís*. Ningú no pot mai desesperar-se, pensant que per a ell no hi ha misericòrdia de Déu. Sempre, fins i tot ens els moments límit, allà on no podríem esperar res, apareix la misericòrdia de Déu oferta a nosaltres. Sols ens pertoca obrir-nos-hi, reconèixer el nostre pecat i deixar brollar el penediment.

Germans estimats, no deixem passar l'oportunitat de gràcia que ens ofereix el Senyor en aquests dies de Setmana Santa. Els dons de gràcia, els dons de l'amor de Déu es vessen amb més abundància en els dies en què es fan presents, en l'avui de la litúrgia cristiana, els misteris salvadors: la mort i la resurrecció del Senyor. I, si pot ser, en aquest Any de la Misericòrdia, els dons de misericòrdia són encara més abundants. No deixem l'oportunitat d'acostar-nos al sagrament de la reconciliació, de la penitència, de la confessió. Fem-ho amb esperit penedit i experimentarem l'abraçada del Pare que

ens fa renéixer de nou, que ens obre la porta a l'esperança de saber i experimentar que una vida amb Déu és una vida més plena. Aprofitem el do de la indulgència plenària que podem rebre com a do gratuït en aquesta catedral. Siguem també nosaltres portadors d'aquesta misericòrdia als nostres germans amb les obres de misericòrdia.

Que la sang de Crist no sigui inútil per a nosaltres i per a aquells amb qui vivim, a qui estimem i per a tots els homes. Que la força de l'amor misericordiós de Déu es manifesti en la nostra vida, en el nostre món. Deixem que Déu ens renovi el seu amor misericordiós en aquesta Setmana Santa que avui, diumenge de Rams, iniciem i que ens porta a la festa de Pasqua. Que ens hi ajudi la intercessió de Maria, Mare de Misericòrdia, ferma, fidel i esperançada al peu de la creu de nostre Senyor Jesucrist, al qual sigui donat tot honor i tota glòria pels segles dels segles. Amén.

MISSA CRISMAL - DIMARTS SANT

Catedral de Vic, 22-3-2016

Sr. Degà i membres del Capítol d'aquesta Catedral Basílica de Sant Pere de Vic,
Germans preveres i diaques,
Seminaristes,
Religiosos i religioses,
Laics i laiques,
Germans i germanes, tots, estimats de Déu.

El text evangèlic que acabem d'escoltar és citat pel sant pare Francesc, en la butlla *Misericordiae vultus*, per a convidar-nos a viure amb fe l'Any Sant extraordinari de la Misericòrdia; ell ens diu: «Un "any de gràcia", és això el que el Senyor anuncia i el que desitgem viure. Aquest Any Sant comporta la riquesa de la missió de Jesús que ressona en les paraules del profeta: portar una paraula i un gest de consolació als pobres, anunciar l'alliberament als qui estan presoners dels nous esclavatges de la societat moderna, restituir la vista a qui no pot veure-hi més perquè s'ha replegat sobre si mateix, i tornar a donar dignitat als qui n'han estat privats. La predicació de Jesús es fa de nou visible en les respostes de fe que el testimoniatge dels cristians és cridat a oferir. Que ens acompanyin les paraules de l'Apòstol: *El qui fa obres de misericòrdia que les faci amb alegria* (Rm 12,8)» (núm. 16).

Amb el Sant Pare, la meva primera paraula en aquesta homília de la Missa Crismal és aquesta: Visqueu amb alegria l'Any Sant de la Misericòrdia! Que aquest temps de gràcia sigui una ocasió per a redescobrir la font del nostre ministeri a favor del poble, que no és cap altre que l'amor misericordiós de Déu. El nostre ministeri ens fa viure *in persona Christi* els sentiments, els gestos i les paraules del mateix Crist, el qual es compadeix de les persones que el cerquen, perquè eren com ovelles sense pastor; que sent compassió de la viuda de Naïm, que porta a enterrar el seu fill únic; que comparteix la seva taula amb els pecadors i es deixa rentar els peus per Maria; que narra les paràboles del bon samarità i la del pare misericordiós per descriure com s'alegra el cor del Pare del cel quan recobra el fill petit; que renta els peus als seus deixebles i mor en la creu, donant la vida com a rescat per la multitud. Ell, viu i ressuscitat, continua estimant el seu poble, i en aquesta estimació, estimats germans sacerdots, nosaltres hi som immersos. Immersos, perquè som objecte d'especial predilecció del Senyor que ens ha escollit per pura gràcia seva i, sobretot, perquè som les mans, els llavis, el cor de Jesús que vol que arribi el seu amor misericordiós a tots els homes, per mitjà de nosaltres, amb el nostre pobre ministeri. No oblidem quin és el gran tresor que portem en les nostres gerres de terrissa: som transparència de Crist, bon Pastor, Mestre i Espòs, per a la vida i la santedat de tot el Cos de Crist, la seva santa Església.

El nostre ministeri, en aquest any sant i sempre, ha de ser, doncs, de tendresa per a acollir els germans que porten en el seu cor les ferides del pecat i de les lluites de la vida. Dels nostres llavis han de brollar paraules de consol i de perdó. Però també, com ens diu l'Apòstol, no hem d'oblidar que *Déu no ens ha donat un esperit de covardia, sinó un esperit de fortalesa, d'amor i de seny* (2Tm 1,7), i, per això mateix, el nostre servei ministerial ha de ser ferm i agosarat per a alliberar, ensenyar, corregir, defensar. El nostre ministeri ens demana d'acollir en el nostre cor la misericòrdia guaridora de l'amor alliberador de Déu, per poder nosaltres, amb la paraula i els sagraments, amb el testimoniatge dels qui lluiten per viure la santedat, ser instruments de misericòrdia per a tot el nostre poble, ben a prop de tots els qui sofreixen en el cos o en l'esperit. No deixem, doncs, perdre l'oportunitat de gràcia que el Senyor concedeix al seu poble. Ell vol renovar-li el seu amor. Siguem tots nosaltres, en la predicació i en l'ensenyament, en el sagrament de la reconciliació i en la caritat eficaç, els ministres de tan gran Senyor. Sentim-nos, en el nostre ministeri, com el venerable Josep Torras i Bages, ambaixadors, heralds de Crist, *pro Christo legatione fungimur*, tal com està escrit en el llindar de la porta d'entrada del palau episcopal.

La mirada agraïda a la nostra història diocesana, que ens porta en aquests anys a fixar-nos en els bisbes Cinidi, Oliba, Veyan i Torras i Bages, no vol ser res més que una posada en valor de la nostra Església de Vic. Venim de lluny i en el nostre passat veiem una història de fidelitat. La fe cristiana autèntica ha arribat fins a nosaltres després de més de mil cinc-cents anys d'història. Podem dir, doncs, que som hereus d'un passat que ens ha lliurat la flama de la fe cristiana. Aquests noms dels bisbes porten en ells una gran multitud de preveres, religiosos i laics, formant una gran cadena de persones senzilles que han viscut la seva fe d'aital manera que ha donat fruits que perduren al llarg dels segles. Nosaltres som, doncs, hereus d'aquest passat i ens pertoca, per tant, viure el present que tenim amb passió i lluita, per tal que els qui vinguin després de nosaltres, les generacions que ens succeiran, puguin trobar la mateixa fe en Crist que nosaltres hem heretat: una fe creguda i anunciada, celebrada i viscuda amb les obres que perduren al llarg dels segles. I aquesta és la meva segona paraula, estimats germans: *Feu memòria dels qui us van guiar i us van anunciar la paraula de Déu; considereu la fi exemplar de la seva vida i imiteu la seva fe. Jesucrist és el mateix ahir i avui i pels segles* (He 13,7-8). Que el record dels qui ens han precedit ens sigui esperó, no sols per a mirar amb sa orgull el nostre passat, sinó sobretot per a viure amb passió el nostre present. Crist és el mateix ahir i avui i sempre. Ell, i solament ell, és el qui pot donar ple sentit al cor de tota persona de tot lloc i tot temps. Sense Crist no hi ha futur possible. Ell és l'esperança viva. El nostre ministeri sols té un sentit: ser ressonància de Crist enmig del món, com deia bellament el prevere Josep Torras i Bages: «El nostre ministeri es funda en una *Paraula*, en el Verb de Déu, i tots els nostres esforços s'encaminen a sentir el ressò d'aquesta eterna paraula en totes les direccions.» Siguem, doncs, ministres de Crist, sortim al trobament dels nostres germans. El nostre ministeri, en aquests moments, ens demana la sortida missionera i evangelitzadora. Que se'ns conegui com aquells que sols saben parlar de Crist perquè saben escoltar el batec del nostre món, per a descobrir les palpitations dels cors que tenen fam i set de Crist. Que en el tu a tu sapiguem sortir de les nostres mandres i pors, i que dels nostres cors i dels nostres llavis brolli la paraula de salvació, el nom de Jesús, que, com deia sant Pere davant el Sanedri: *La salvació no es troba en ningú més, perquè, sota el cel, Déu no ha donat als homes cap altre nom que pugui salvar-nos* (Ac 4, 12).

Una tercera i darrera paraula en aquesta homilia. En la Missa Crismal, en el record de la Cena sacratíssima de Crist amb els seus deixebles, renovem les promeses sacerdotals que vàrem fer el dia de la nostra ordenació sacerdotal. En aquesta eucaristia, en la qual es beneeixen i consagren els olis sants que arreu de la diòcesi seran instruments de

benedicció a favor de tot el poble, expressem de manera clara la nostra comunió eclesial i la nostra comunió sacerdotal. Tots els preveres, presidits pel bisbe, formeu el presbiteri diocesà. Tots els preveres, tants els diocesans com els seculars i regulars, formeu part de l'únic presbiteri de l'Església de Vic, servida en el ministeri apostòlic pel bisbe diocesà, en comunió amb el bisbe de Roma. Formem, doncs, una gran família en què els lligams de fraternitat es viuen, gràcies a Déu i a tots i cada un de vosaltres; però també hem de maldar per viure'ls encara més intensament.

Som una família i en aquesta ens alegrem i preguem demanant la benedicció del Senyor per als germans sacerdots que celebren les noces d'or sacerdotals: Mons. Valentí Miserachs i Grau, Mn. Víctor Castany i Felip, Mn. Josep Castanyé i Subirana, Mn. Josep Massana i Cortina, Mn. Joan Raurell i Farràs, Mn. Josep Ruaix i Vinyet i el P. Mateu Trenchs i Verdaguer, escolapi; i del nostre germà Mn. Pere Oliva i March, que celebra els vint-i-cinc anys d'ordenació presbiteral; així com també ens alegrem en el primer any de sacerdocí dels germans preveres Mn. Jorge Luis Salas Barriga i Mn. Jean de Dieu Ndizeye. Com es veu pels nombres hi va haver anys d'abundància de vocacions sacerdotals, però ja fa molts anys en què han estat menys els ordenats. Hem de pregar i treballar, doncs, amb constància i esperança; el Senyor mai no abandona la seva Església, com veiem en la història, i mai no mancaran els pastors que necessitem per a servir les parròquies i comunitats de la nostra diòcesi. Així ho esperem. Així ho preguem. Amb aquesta esperança treballem amb els infants i joves de les nostres parròquies.

També s'escauen aquest any els vint-i-cinc anys de la instauració del diaconat permanent a la nostra diòcesi, tal com ho havia disposat, a discreció dels bisbes diocesans, el Concili Vaticà II. El meu antecessor en aquesta seu, el bisbe Josep Maria Guix i Ferreres, en data de 17 de setembre de 1991 decretà la restitució del diaconat com a grau jeràrquic independent i estable a la diòcesi de Vic i, el 28 de setembre del mateix any i en aquesta mateixa catedral, va ordenar els tres primers diaques permanents: Salvador Vilanova (a.c.s.), Esteve Badia i Antoni Monclús. Donem gràcies al Senyor pel do dels diaques permanents en aquest bisbat, que fan present el ministeri del servei en una Església tota ella servidora de Déu i dels homes.

Que l'Esperit Sant que reposà en plenitud en Crist, l'ungit, es vessi abundantment en tots nosaltres i en tots els membres de la nostra Església diocesana de Vic. Que la intercessió de Maria, ella que és reina i mare de Misericòrdia, ens acompanyi sempre perquè puguem

ser misericordiosos com ho és el Pare del cel, vivint el moment present amb la passió per fer el bé, en la comunió de l'Església, per a glòria de Déu i bé dels homes. Amén.

DIVENDRES SANT - OFICI DE LECTURA I LAUDES

Catedral de Vic, 25-3-2016

En el Divendres Sant l'Església ens convida a fer silenci. Un silenci, però, que neix de la contemplació del misteri del Fill de Déu mort per nosaltres i per la nostra salvació. És el silenci ple d'escolta de la Paraula i de la pregària que brolla d'aquesta mateixa escolta.

En aquesta hora del matí us convido a parar-nos en aquelles paraules de Jesús, clavat en la creu, quan, *sabent que tot s'havia realitzat, perquè s'acabés de complir l'Esclitura digué: Tinc set* (Jn 19,28). Amb aquestes paraules ressonava el que diu el salm de la passió del Senyor, el Salm 22, que Jesús va posar en els seus llavis i en el seu cor en aquests moments de prova i de sofriment; en concret en aquell verset que diu: *Tinc eixut com terrissa el paladar, / la llengua se m'hi encasta, i m'ajaiu a la pols de la mort* (v. 16). L'Esclitura es compleix del tot en Jesús.

Hí ha també un altre aspecte que no podem oblidar. Jesús amb aquesta expressió: «Tinc set», mostra també la determinació que l'ha acompanyat durant tota la seva vida. Ell no ha vingut a fer la seva voluntat, sinó la voluntat del qui l'ha enviat. És el mateix que expressa en un altre lloc de l'Evangelí: *La copa que el Pare m'ha donat, no l'he de beure?* (Jn 18,11).

No podem deixar de parar-nos en tres moments de la història del pensament i de l'espiritualitat de l'Església a fi de poder entrar més en el misteri d'aquesta paraula de Crist en la creu. Sant Agustí comenta aquestes mateixes paraules de Crist a la samaritana quan li diu que té set i li demana aigua. Ell comenta que és la set d'aquella dona la que sedeja Jesús. També santa Teresa de l'Infant Jesús és colpida per aquestes paraules de Jesús en la creu i a la samaritana. I ella expressa amb fermesa: «Vet aquí tot el que Jesús reclama de nosaltres, ell no té pas necessitat de les nostres obres, sinó solament del nostre amor... Ell tenia set... però dient: *Tinc set*, era l'amor de la seva pobra criatura que el Creador de l'univers reclama. Ell té set d'amor... Ah! Ho sento més que mai. Jesús està trasbalsat. Ell no troba més que ingrats i indiferents entre els deixebles del món

i, entre els seus deixebles, ai!, troba pocs cors que es lliurin a ell sense reserva, que compreguin tota la tendresa del seu Amor infinit» (Manuscrit B, 1vº).

I una darrera fita, entre moltes altres, en aquest camí d'espiritualitat cristiana. La beata Teresa de Calcuta viu plenament aquesta espiritualitat de Teresa de Lisieux. I ella mateixa, en el seu cor, sent el crit de Jesús a la creu: *Tinc set*; i es lliura a viure del tot per a Crist, servint els més pobres entre els pobres, volent sadollar aquesta set del Senyor. És la set de Crist la que està en l'origen de l'obra que arreu del món fa present la caritat. Per a les Missioneres de la Caritat la crida a respondre a l'amor de Crist amb un cor ple d'amor i d'agraïment no pot separar-se del servei als pobres, als infants abandonats i als malalts sense esperança, perquè en ells també Crist crida encara avui dient que té set. El crit de Crist sedejant el nostre amor, si és acollit en el cor, dóna fruits de veritable misericòrdia. En són testimonis les quatre germanes missioneres de la caritat que van morir per Crist, servint els més pobres, en l'atemptat contra la fe cristiana al Iemen. Elles són les continuadores d'una resposta a la set de Crist, proclamada des de la creu en el divendres més sant de tota la història, quan Crist moria per manifestar com el cor de Déu és ple d'amor misericordiós.

DISSABTE SANT - OFICI DE LECTURA I LAUDES

Catedral de Vic, 26-3-2016

L'aspecte dels temples cristians en el Dissabte Sant ja ens parla del que vivim entre el misteri del Divendres Sant i el Diumenge de Pasqua: l'altar és despullat de les seves estovalles, resta nu; el sagrari és buit sense llum; sols la imatge de la creu roman il·luminada i tots flectem el genoll davant seu en senyal d'adoració. La impressió volguda per la litúrgia és la d'una absència. La tomba certament tanca el cos del Senyor, però aquest cos està inanimat, sense vida. Jesús ha mort i ha estat sepultat. Despüllament i silenci en el Dissabte Sant.

L'Església resta immòbil prop de la tomba on reposa el seu Espòs; però resta en pau. El repòs de Crist és el repòs del *Sabbat* (Repòs), el segon *Sabbat* de Déu que segueix l'obra de la segona creació; així com després de l'obra de la primera creació, el setè dia, Déu va reposar, ara, després de l'obra de la nova creació, per la creu de Crist, el Fill de Déu, autor de la segona creació, també reposa.

Silenci i espera. L'Església sap que Crist és el bon Pastor que dóna la vida per les seves ovelles. I en el cor dels creients ressonen les paraules del salm: *Ni quan passo per barrancs tenebrosos no tinc por de res, / perquè us tinc vora meu. / La vostra vara de pastor m'asserena i em conforta*. La mort és el nostre més gran enemic. La mort és el barranc tenebrós. Crist sojorna entre els morts. Ell és a vora dels qui han mort. Ell serà a vora nostre quan sojornarem entre els morts.

Estem en l'Any Sant de la Misericòrdia i el logotip que el simbolitza ens presenta Crist com el bon Pastor que porta a les seves espatlles una ovella. Però el nostre bon Pastor porta a les mans i als peus els signes del crucificat i la seva creu hi és present. I l'ovella perduda que porta a les espatlles és el nostre primer pare, Adam. On ha anat a cercar-lo? Jesús sojornant entre els morts, com diem en l'expressió del credo, «davallà als inferns». Déu no solament ha esquinçat els cel i ha baixat a la terra, sinó que ha anat fins a les misterioses presons on el diable havia retingut els qui havia seduït. Crist ha baixat sol, mort entre els morts, amb la creu victoriosa, però no puja sol; amb ell, a les seves espatlles, porta el qui s'havia perdut. *El Fill de l'home ha vingut a buscar i a salvar allò que s'havia perdut* (Lc 19,10), havia dit Jesús a Zaqueu.

El misteri del Dissabte Sant ens parla del cor de Déu ric en misericòrdia. Crist mort en la creu, sojornant entre els morts i ressuscitant d'entre els morts, ens retorna a la casa del pare que, com el fill petit de la paràbola, havíem abandonat pel pecat, caient sota el poder de la mort. I no sols ens retorna, sinó que ens fa criatures noves, fills de Déu pel poder de la seva mort i resurrecció. La misericòrdia divina perdona i regenera en Crist tots els qui amb fe entrem en la vida del qui és el gra de blat que cau a terra i dóna molt de fruit (cf. Jn 12,24). El misteri del Dissabte Sant entre el silenci i l'espera ens porta a l'esperança que l'Amor misericordiós de Déu és més fort que la Mort.

PASQUA - VETLLA PASQUAL

Catedral de Vic, 27-3-2016

Ha ressuscitat!

Per què busqueu entre els morts aquell que viu? No hi és, aquí: ha ressuscitat. És aquest el primer anunci de Pasqua que aquells dos homes amb vestits resplendents van fer

a les dones que anaren al sepulcre *el diumenge, molt de matí*. Tots nosaltres, fidels cristians de les parròquies de la ciutat de Vic i d'altres llocs, també aquesta Nit de Pasqua acollim l'anunci de la Pasqua sempre nou. Aquesta nit santa de Pasqua, nosaltres vetllem, és a dir, preguem i lloem el Senyor per la gran meravella de la redempció de la humanitat. Nosaltres hem estat redimits per la mort i resurrecció de Jesucrist, el Fill de Déu. La seva victòria és també la nostra victòria!

Ningú no va poder veure el moment en què el Pare va ressuscitar Jesús, el seu Fill, d'entre els morts; però sí que els apòstols i les dones el van veure ressuscitat i gloriós. Ells es convertiren en testimonis de Crist, de la seva resurrecció. Ho feren amb la paraula i amb la vida; molts d'ells, donant la vida per Jesús. Jesús ha vençut el pecat i la mort. Jesús, mort en la creu en la màxima donació d'amor al Pare i als homes, ha entrat en la glòria amb tota la seva realitat humana i divina. Jesús, efectivament, és el vencedor de la mort. En ell, rostre visible del pare invisible, rostre de la misericòrdia del Pare, es manifesta plenament aquell amor que és més fort que el pecat i la mort, l'amor misericordiós. L'amor ha estat més fort que la mort; aquell amor que no torna enrere davant el sofriment i la mort. El ressuscitat no es pot separar mai del crucificat. Ens diu sant Joan Pau II: «En la seva resurrecció Crist ha revelat el Déu de l'amor misericordiós, precisament perquè ha acceptat la creu com a camí vers la resurrecció... Ell és el Fill de Déu que en la seva resurrecció ha experimentat de manera radical en ell mateix la misericòrdia, és a dir, l'amor del Pare que és més fort que el pecat i la mort. El mateix Crist és la font inesgotable de la misericòrdia, del mateix amor que s'ha de confirmar perennement més fort que el pecat» (*Dives in misericordia*, 8). Jesús ressuscitat d'entre els morts és el qui segella per sempre aquelles paraules del Senyor per boca del profeta Isaïes que hem escoltat en la quarta lectura: *Jo t'havia abandonat per poca estona, però ara et recobro amb un afecte immens. En una flamarada d'indignació t'havia amagat per un moment la mirada, però ara t'estimo amb un afecte immens.*

El nostre baptisme

Pel baptisme hem estat sepultats amb ell en la seva mort, perquè, tal com Crist, gràcies al poder admirable del Pare, va ser ressuscitat d'entre els morts, també nosaltres emprenguem una nova vida, hem escoltat en la carta de l'apòstol aquesta nit. La victòria de Crist és també la nostra victòria. Aquesta nit de Pasqua ens fa entendre que en el misteri de Crist ressuscitant d'entre els morts, tots nosaltres hi som inclosos.

Tot aquell que creu en Jesús i en la seva resurrecció i rep el baptisme participa de la victòria de Crist. Pel baptisme participem, per pura gràcia, de la seva mort salvadora per a poder participar de la seva resurrecció. El baptisme és la nostra Pasqua. El baptisme és el naixement a la vida nova amb Crist, ressuscitat d'entre els morts; la vida nova del qui ha passat de la llum a les tenebres. Del qui ha experimentat aquell amor que dóna ple sentit a la seva vida i no pot fer res més que estimar com Déu estima els homes. La salvació de Crist és el rescat del poder del pecat i de la mort. Sant Pau ens ho ha dit ben clar: *Penseu que sou morts pel que fa al pecat, però viviu per a Déu en Jesucrist*. El baptisme ens fa criatures noves, en les quals el centre ja no és el jo buit, el pecat que porta a la mort o les coses que prometen molt i no donen res, sinó que el veritable centre del cor del cristià és el Senyor, que ens ha rescatat del pecat i de la mort amb el preu de la seva sang preciosa.

Aquesta nit farem la renovació solemne de les promeses baptismals i de la fe que ens dóna vida. És aquest un moment de gràcia especial del Senyor que vol donar-nos el seu Esperit Sant, fruit de la seva Pasqua, perquè puguem viure la llibertat dels fills de Déu. La vida nova es vessarà una vegada més en els nostres cors. La nostra llibertat ha de saber acollir-la amb la confiança del qui posa tota la seva vida en mans del qui és la Vida que ha vençut la mort, la vida que és la veritat de l'amor que no mor mai.

L'Eucaristia

Les dones que havien seguit Jesús pels camins de l'anunci de l'Evangeli, i l'havien vist morir en la creu i sepultar, van trobar el sepulcre buit del Senyor i van acollir l'anunci dels àngels. Elles, per la seva part, ho van anunciar als apòstols. Però ens ha dit l'evangeli: *als apòstols aquesta història els semblà una quimera, i no se les cregueren*. I Pere se n'anà corrents al sepulcre... *veié... se'n tornà a casa, preguntant-se amb estranyesa què podia haver passat*. Els apòstols no les cregueren i Pere queda amb estranyesa. I, certament, la veritat de la resurrecció de Jesús és una total novetat. Encara més, és l'única novetat en aquest món perquè ens obre l'horitzó de la vida més enllà dels límits humans de la raó. Però és clar que solament si Crist ha ressuscitat, quelcom veritablement nou ha succeït que canvia el món i la situació de l'home en aquest món. La resurrecció de Crist, però, solament la pot abastar el qui es deixa il·luminar per l'Esperit Sant i, amb cor senzill, acull la predicació de l'Església. És la veritat de l'Amor de Déu que vol la vida de la humanitat. La fe en Crist ressuscitat arriba a la seva plenitud

en el sagrament de l'Eucaristia. La fe veritable en Crist demana la comunió amb ell. La nostra Vetlla Pasqual arribarà també a la seva plenitud en la litúrgia eucarística quan el Crist, «el nostre Anyell Pasqual que ha estat immolat» (Prefaci de Pasqua), es farà realment present per ser el nostre aliment de vida eterna.

El fragment de l'Evangelí que acabem d'escoltar té la seva continuació en l'episodi dels deixebles d'Emaús, quan aquests reconegueren Jesús quan partia el pa. Nosaltres també podem aquesta nit reviuir l'experiència dels deixebles reconeixent-lo partint el pa, que és el seu Cos entregat per nosaltres, i recordarem que ell era el qui ens *abru-sava el nostre cor, mentre ens parlava pel camí i ens obria el sentit de les Escriptures*. La fe cristiana porta al trobament amb un Esdeveniment, amb una Persona. Qui es troba de veritat amb Jesús no pot guardar en el seu cor el que ha vist i sentit. La trobada amb Crist porta a la missió. La nit de Pasqua és la nit per excel·lència per a viure l'experiència del trobament amb el Senyor ressuscitat, com ho visqueren els deixebles d'Emaús, Simó Pere i els deixebles, les dones. La nit de Pasqua és nit de deixar-nos sorprendre per Jesús i de deixar-nos seduir per ell, que ens manifesta l'amor misericordiós de Déu, l'amor que perdura sempre. Deixem que Crist vessi de nou el do de l'Esperit Sant en els nostres cors, perquè siguem més i més els testimonis de Crist, els missioners i evangelitzadors que la nostra Església i la nostra terra necessiten.

Que santa Maria, Reina del Cel, que meresqué de portar en el seu si aquell que ha ressuscitat d'entre els morts, tal com ell digué, pregui per nosaltres a Déu. Amén, al·leluia.

SANT CRIST D'IGUALADA

Parròquia de Santa Maria, 29-3-2016 - Dimarts de l'octava de Pasqua

Sr. Rector d'aquesta parròquia de Santa Maria i Arxiprest d'Igualada, Srs. Vicaris, Germans preveres i diaques, Sr. Alcalde i Srs. Regidors, Priors del Sant Crist, Fundació del Sant Crist.

Germans, tots, fills estimats de Déu.

La mirada que hem de fer al nostre Sant Crist aquest any, en què s'escauen els cents anys de la mort del venerable Josep Torras i Bages, bisbe de Vic, és molt oportú que sigui des de la perspectiva de l'Espòs de Sang de tota la humanitat i dels igualadins,

pel prodigi de la suor de sang, en particular. Ja sabem que aquest títol d'Espòs de Sang li fou donat pel venerable Josep Torras i Bages, en un bella carta pastoral que ell va dirigir al clergat i als fidels d'Igualada, amb el desig, com ell mateix hi expressa, de *prendre part, encara que sigui de lluny, en la solemne festa en què commemoreu el fet meravellós passat en la Imatge de Jesús crucificat, quan en el dia del Divendres Sant de l'any 1590 suà copiosíssima Sang a la vista de tot el poble d'Igualada, vos escrivim aquesta Carta, signe d'amor envers vosaltres, tribut de veneració al diví Redemptor de les nostres ànimes i efusió del nostre cor en una de les manifestacions esplèndides del gran misteri dels segles... el dia en què Jesucrist morí a la creu per a donar vida a la Humanitat a la qual s'havia ajuntat en unitat de persona.*

Torras i Bages va fer, com a bisbe, la seva primera visita a la ciutat d'Igualada en els primers dies després de la presa de possessió de la diòcesi de Vic, com *un deure del nostre ministeri i per una exigència del nostre cor*, com ell mateix expressa. En aquella ocasió ell va poder veure la imatge del Sant Crist i la va poder venerar. Ell, com a natural de les Cabanyes - Vilafranca del Penedès, ja havia sentit el ressò de la devoció i estima dels igualadins al Sant Crist, però en la primera visita com a bisbe va poder entendre com n'era, d'enamorat, el cor dels igualadins, del seu Sant Crist. Com no és difícil d'entendre, la ciutat d'Igualada en aquella ocasió li va donar una afectuosa i sol·lícita rebuda i quasi quatre mesos més tard, el 30 de març de 1900, ell va escriure l'esmentada carta pastoral. El Sant Crist sempre corprèn i la devoció, estima i adoració dels igualadins al nostre Sant Crist tampoc no deixa indiferent. Josep Torras i Bages, amb la seva mirada de pastor i d'home savi i sant, va saber donar encara més vol a la profunditat del misteri de la suor de sang del Sant Crist d'Igualada.

Certament que aquell any no va assistir a la festa del Sant Crist, però sí que va participar a Igualada en els actes de la commemoració de la batalla del Bruc. Ell mateix va escriure en el llibre d'honor, abans de posar-hi la seva signatura: «Després de portar amb espiritual consol la venerada imatge del Sant Crist en la processó commemorativa del Bruc, el dia 20 de maig de 1907, segon dia de Pentecostès, a honor i glòria del Diví Redemptor i de sa miraculosa imatge.» També l'any següent va concórrer a les festes del mateix centenari amb la celebració de la missa i la processó amb el Sant Crist portat per ell mateix. En totes les tres visites pastorals que ell va fer a la ciutat, la veneració i estima pel Sant Crist hi apareix, amb la cura per la correcta devoció i dignitat de la mateixa imatge.

Per al venerable bisbe Josep Torras i Bages el Sant Crist d'Igualada és l'Espòs de Sang. Ell va manllevar una expressió del llibre de l'Èxode –quan la muller de Moisès, Sipurà, l'anomena *espòs de sang*– per donar títol a la carta pastoral i expressar quin és el misteri que es revela en la mort de Crist, vessant la seva sang per la salvació de la humanitat. És el misteri dels esposoris de Déu amb la humanitat en Jesucrist, el seu Fill, que amb la sang vessada en la creu segella l'amor entre Déu i els homes. *Déu és l'Espòs de l'ànima humana i l'assisteix i consola en totes les circumstàncies de la vida.*

El punt de partença de la carta pastoral és la soledat que hi ha en el cor de tota persona humana. *No és bo que l'home estigui sol, és aquesta una exigència del nostre cor, la nostra naturalesa ha d'eixir de si mateixa i cercar per fora la manera d'omplir un gran buit que es troba a dins.* Tot i els avenços científics i tècnics, l'abundància de béns, la varietat d'experiències, la facilitat en la comunicació, ara, als inicis del segle XXI, com fa un segle, podem dir, amb expressió de Torras i Bages: *L'home encara es troba sol, no està satisfet.* I és que el cor de l'home és sempre el mateix; canvien els temps i les eines que l'home té al seu abast, però continuem tenint la mateixa fam i set de veritat, de felicitat, de bellesa, d'amor, de justícia, de significat de la pròpia vida. *Ni la humanitat amb tots els seus avenços, ni el cel, ni la terra, ni els abismes són prou per a dissipar la soledat de l'esperit de l'home... perquè l'home no es basta a si mateix, quan és sol se troba desemparat, necessitat de Déu i per això sols el nostre esperit reposa en la Veritat Sobirana.*

Però la carta pastoral de Torras i Bages no es queda en la soledat del cor de l'home, sinó que ens porta a contemplar com Déu sol·licita la humanitat a unir-se amb ell. De fet, tota la història de la humanitat, vulguem acceptar-ho o no, transcorre entre aquest diàleg de Déu i de l'home. Un home que, moltes vegades, tancat a Déu vol omplir el seu cor cercant-hi més i més coses, i caient en el parany de donar el cor a aquelles realitats que, en lloc d'omplir-lo, fan encara més gran la buidor del cor, la ferida del seu cor. Déu, per la seva part, no cessa de trucar a la porta del cor de l'home perquè vulgui obrir-li i així li pugui oferir aquell amor que pot assaciar i guarir del tot el seu cor. A l'home i la dona d'aquesta nostra civilització racional i tècnica, materialista i hedonista i amb un orgull de pensar que ell sol pot construir el món i la seva vida i pot donar sentit al que viu i fa; a aquests home i dona els costa d'entendre i de viure que hi hagi algú que els estimi infinitament i que és present en l'inici de la seva vida i és la fi del seu caminar pel món. L'amor de Déu no abandona mai la seva criatura, que per amor ha

cridadat a l'existència. No l'abandona mai, fins i tot quan l'home el rebutja i s'allunya dels seus camins de veritat i d'amor, quan perd la seva vida i la seva dignitat pel pecat. A l'home li costa d'acceptar l'amor misericordiós de Déu, l'amor gratuït, incondicional, que precedeix qualsevol mèrit nostre.

El papa Francesc ha convocat per a tota l'Església l'Any Sant extraordinari de la Misericòrdia i ens diu en la butlla de convocació: «Sempre tenim necessitat de contemplar el misteri de la misericòrdia. És font d'alegria, de serenitat i de pau. És condició per a la nostra salvació. Misericòrdia és la paraula que revela el misteri de la Santíssima Trinitat. Misericòrdia és l'acte últim i suprem amb el qual Déu ve a trobar-se amb nosaltres... Misericòrdia és la via que uneix Déu i l'home, perquè obre el cor a l'esperança de ser estimats malgrat el límit del nostre pecat» (MV, 2). Amb altres paraules, però amb el mateix contingut, la carta pastoral *L'Espòs de Sang* ens porta a contemplar l'amor misericordiós de Déu per la humanitat, per tots i cada un de nosaltres, amb la imatge dels esposoris. Déu és l'espòs fidel que, amb la donació de la sang del seu Fill, segella l'amor a la seva esposa. *Solament Déu pot desterrar la soledat del cor de l'home... Jesucrist és l'òscul de la Divinitat i la Humanitat... Jesucrist traqué la misèria de la humanitat, fent-li un dot, aplicant-li els mèrits de la seva Sang preciosíssima, per motiu de lo qual li diem Espòs de Sang, i aleshores, ennoblida pel propi sofriment, pagà el deute de son pecat.* Trobar-se amb Crist, el qui és el rostre visible del Déu invisible, el qui és el rostre del Pare misericordiós, és la font de l'alegria i de la plenitud. Ens diu el sant pare Francesc: «La joia de l'evangeli omple el cor i la vida sencera dels qui es troben amb Jesús. Els qui es deixen salvar per ell són alliberats del pecat, de la tristesa, del buit interior, de l'aïllament. Amb Jesucrist sempre neix i reneix la joia» (*Evangelii gaudium*, 1).

Acollim amb paraules del venerable Josep Torras i Bages la invitació a obrir el nostre cor al Sant Crist i acollir tota la misericòrdia que ell ens ofereix: *I a tots vosaltres, estimats igualadins, l'Espòs de Sang, vostra Imatge de Jesús crucificat, vos crida a que li correspongueu a son amor i sigueu fidels a la Passió dolorosa que sofrí, a la sang que vessà per tot l'humà llinatge, i la mística i simbòlica reproducció de la qual volgué fer entre vosaltres... Guardeu fidelitat al celestial Espòs de les vostres ànimes, conserveu la seva llei, la llei del seu amor en vostre cor, no cregueu altre evangeli que el seu. Cadascú mira per ell, fora de Jesucrist, que mira per tothom i per tothom morí; per això li diem l'Espòs de Sang... Jesús ama igualment a tothom, i vol que sos deixebles ens amem els*

uns als altres; el dia que en la societat triomfi l'amor entre els homes, que els homes s'ajudin, se consolín, se socorrín els uns als altres, aquell dia serà el dia del triomf de Jesucrist, perquè Ell és el Rei de l'amor de la Humanitat, l'Espòs de Sang d'ella.

Que en vostra ciutat, estimats igualadins, regni sempre l'amor, que us ameui els uns als altres; recordeu-vos que Jesús crucificat, la veneranda Imatge del qual vosaltres justament teniu per vostre més preciós tresor, és el Rei de l'amor. El Rei de justícia ha volgut transformar-se en Rei de misericòrdia; feu que la Creu de Jesús sia sempre la vostra bandera en les batalles de la vida... i amb aquest signe vencereu; perquè al món, amb totes les seves seduccions i enganys, sols el pot vèncer la fe en Jesucrist, que, havent ressuscitat d'entre els morts, ens promet també a nosaltres la vida de la immortalitat pels mèrits de la seva Sang preciosíssima que oferí al Pare celestial en remissió dels nostres pecats.

Igualadins, que així sigui avui, com ho ha estat en el passat i com ho serà en el futur. Jesucrist és l'ànima del món. Sense ell no hi ha futur. Obrir les portes del cor a ell és trobar-se amb l'horitzó sempre obert de l'Amor que no mor mai. Adorem, oh Redemptor, / vostra imatge d'Igualada! Amén. Amén.

ORDENACIÓ DIACONAL - FRA JUAN-FELIPE RAMÍREZ AGUDELO, OFMCAP

Església dels Caputxins - Igualada, 17-4-2016

Ministre provincial, Pare guardià, pares i germans caputxins, Germans preveres i diaques, Fra Juan-Felipe,

Germans tots, estimats de Déu.

Acabem d'escoltar com fra Felipe ha estat escollit per a ser membre de l'orde del diaconat en la santa Església de Déu. Ell vol ser del tot del Senyor: aquesta és la vocació que ha sentit en el seu cor i que ha fet realitat amb la professió dels vots religiosos de pobresa, castedat i obediència en la família dels Framenors Caputxins, en l'escola de l'evangeli seguint les petjades de sant Francesc d'Assís; és a dir, en el seguiment de Crist pobre, humil i crucificat. I en aquest camí de perfecció ha estat cridat i ha acceptat d'esdevenir diaca al servei de l'Església. Per a un franciscà ser ordenat de diaca té

una càrrega especial de responsabilitat, ja que, a més de la professió religiosa pròpia, aquesta ordenació el fa més semblant al Pobre d'Assís, que fou ordenat de diaca. Així el veiem el dia de Nadal a Greccio: «El sant de Déu vesteix els ornaments de diaca –ja que ho era– i amb veu sonora canta el sant evangeli. La seva veu potent i dolça, la seva veu clara i ben timbrada convida tots als premis supremes. Després predica al poble que hi assisteix i, tant en parlar del naixement del Rei pobre com de la petita ciutat de Betlem, diu paraules que vessen mel» (*I Celano*, 86).

Aquesta ordenació ens alegra a tots nosaltres, a la família caputxina, a aquesta comunitat, a aquesta diòcesi, a la família de fra Felipe, a tota l'Església, perquè tot nou ministre al servei de la comunitat cristiana i del món és un signe de la sol·licitud de Crist per la seva Església, per la seva Esposa. Aquest diumenge, el quart de Pasqua, és anomenat per l'Església diumenge del bon Pastor. La mirada de l'Església es posa en Crist, el qui és el bon Pastor que estima tant el seu ramat que dona la vida per tots i cada un de nosaltres. Ell és l'Anyell immolat que amb la seva sang ha aconseguit la llibertat al seu poble. Hem escoltat en la lectura de llibre de l'Apocalipsi: *El qui seu en el tron els protegirà amb la seva presència, mai més no passaran fam, mai més no passaran set, ni estaran exposats al sol ni a la calor, perquè l'Anyell que està en el tron els guiarà i els conduirà a les fonts on brolla l'aigua de la vida. Déu els eixugarà totes les llàgrimes dels seus ulls*. I certament el qui dona la seguretat i la confiança, tant als primers cristians com a nosaltres, és Crist, el bon Pastor. En les contrarietats de la vida, en els moments de foscor, en els moments de dificultat, passi el que passi, qui creu en Jesús té la certesa que *som el seu poble i el ramat que ell mateix pastura*, com hem cantat en el salm responsorial.

El nostre germà, que ha estat escollit per a formar part de l'orde dels diaques, rebrà la gràcia de l'Esperit Sant per a ser, enmig de la comunitat cristiana, presència de Crist servidor de la seva Església i de la humanitat. La imposició de les mans serà perquè ell pugui realitzar un servei ministerial d'evangelització i de caritat. El sagrament de l'orde que ell avui rebrà marcarà per sempre el seu cor per a configurar-lo amb el mateix Crist que es va fer «diaca», és a dir, servidor de tots. Jesús és el qui ha vingut a servir i no a ser servit (cf. Mt 20,28). En l'última Cena, tal com ens relata l'evangelista Joan, Jesús va realitzar el gest humil reservat als esclaus no jueus de rentar els peus als seus deixebles. Aquest gest expressa el màxim servei de donació de la vida en el sacrifici de la creu.

Una comunitat autènticament cristiana ha de viure en harmonia els tres aspectes de la seva diaconia: el testimoniatge, la litúrgia i el servei de la caritat. Mai no es pot entendre una vida autènticament cristiana, i per això mateix una comunitat autènticament eclesial, si no s'hi fan visibles aquestes tres realitats en l'harmonia que neix de l'Eucaristia. El diaconat és aquell ministeri eclesial que ens recorda aquesta relació íntima. Diu el Catecisme de l'Església Catòlica: «Pertoca als diaques, entre altres coses, d'assistir el bisbe i els preveres en la celebració dels divins misteris, sobretot de l'Eucaristia, de distribuir-la, d'assistir als matrimonis i beneir-los, proclamar l'Evangelí i predicar, de presidir les exèquies i de consagrar-se als diversos serveis de la caritat» (CEC, 1570).

El diaca, amb la seva missió de proclamar l'Evangelí i la seva aportació a la pastoral evangelitzadora de les parròquies i comunitats, manifesta en la celebració de l'Eucaristia i els ministeris que desenvolupa aquesta relació. El diaca amb la participació en l'Eucaristia, exercint el seu ministeri propi assistint el bisbe o el prevere que la presideix, alimenta la seva «diaconia» i fa present al Poble de Déu la relació entre Eucaristia i testimoniatge, amb la paraula i la vida. La caritat en l'Església no és un tret possible de la comunitat cristiana. Tota comunitat ha de viure la caritat envers els més pobres i necessitats de la nostra societat. Les pobreses han adquirit noves formes que ens demanen la «imaginació de la caritat», que ens deia sant Joan Pau II: pobreses materials aquí, prop nostre, i en països llunyans; pobreses en el cor de l'home, per la malaltia, física o psíquica; la pobresa d'estar lluny de la veritat, lluny de Déu i de Crist, i d'haver caigut en els paranys de la mentida que empobreix l'home en el més íntim del seu cor.

El ministeri dels diaques, com llegim en el llibre dels Fets dels Apòstols, va néixer per al millor servei de les persones necessitades de la primera comunitat de Jerusalem. El ministeri del diaca en la celebració manté aquest signe, tant en la presentació de les necessitats en la pregària dels fidels de l'Eucaristia com en el servei de la caritat amb els ministeris que se'ls encomanen. Així, doncs, el ministeri dels diaques ens recorda a tots la caritat que brolla de l'Eucaristia i que, al mateix temps se'ns demana com a requisit indispensable per a poder celebrar l'Eucaristia, memorial de l'amor més gran, el de Crist, bon Pastor, que dóna la vida per les seves ovelles.

Fra Felipe, és gran el misteri que celebrem i gran també el misteri de Déu que rebràs per la imposició de les mans del bisbe i la pregària de l'Església. El teu cor restarà per

l'acció de l'Esperit Sant transformat, per tal que siguis presència de Crist servidor dels homes. Adona't bé que el que reps avui més que un encàrrec és un do. La gràcia de Déu sempre ens primereja, sempre ens va al davant. Ell, amb la força del seu amor misericordiós, vol transformar més i més el teu cor. Deixa't fer per Crist. Deixa que ell et porti pels camins de la donació generosa. Posa't sempre ben a prop del cor de Jesús, traspassat i del qual brolla la misericòrdia infinita de Déu a favor nostre. No tinguis mai por: la font de la misericòrdia que brolla del cor de Jesús no s'esgota mai, és inexhaurible. Beu sempre d'aquesta font. Proua aquesta aigua de vida, amb la pregària humil i perseverant, amb la penitència generosa, amb la vida fraterna. Deixa que el teu cor s'ompli de tal manera de la misericòrdia divina, que perdona i guareix, que sentis la força d'aquesta onada d'amor infinit per a donar-te als teus germans. No oblidis mai que has rebut el diaconat en l'Any Sant de la Misericòrdia. La misericòrdia ha de ser, doncs, el distintiu que t'ha d'acompanyar sempre. Que la misericòrdia sigui la forma primordial de la teva vida, que sigui el teu nom.

En una Església cridada a viure la misericòrdia que té la seva font en Déu mateix, el ministeri del diaca ens recorda que tot cristià ha de viure al servei dels germans; però no un servei qualsevol, sinó el servei de portar l'amor misericordiós de Déu, que omple el nostre cor, a tots els nostres germans. Que el teu ministeri, estimat germà, sigui el d'estar atent a les necessitats de tot tipus dels homes i dones que Déu posi en el teu camí. Serveix-los de tal manera que en el teu rostre, en la teva veu, en les teves mans, en les teves accions puguin veure Crist, el bon Pastor, el qui els coneix pel seu nom, el qui els dóna vida eterna, el qui els porta al Pare ric en misericòrdia.

Que santa Maria, Mare del Diví Pastor, tan unida a l'orde dels framenors caputxins, t'acompanyi sempre i et sigui mestra i model en el tracte amb els teus germans i amb tots els qui serviràs en el ministeri de diaca que avui reps; que la tendresa, l'afabilitat, la germanor, la donació generosa sense voler rescabalar-te, siguin els distintius de la teva diaconia. Que santa Maria intercedeixi sempre per tu, perquè visquis amb fidelitat els dons que avui rebràs i que com ella els acullis, els meditis i donis els fruits d'evangelització i de misericòrdia que el nostre món i la nostra Església necessiten. Amén.